פקודת־מאסר

מה קרה בין הרופא, העולה מרוסיה, ובין העורך הסיפרותי, יליד אלכסנדריה?

מדינת ישראל
לשכת ההוצאה לפועל בירושלים
רח׳ חסין 1, מיקוד 91999, טל׳ 246761—02

מספר הפקודה בפשטרת: 1
מספר ותיק בהוצאה לפועל: 5390 06

פקודת מאסר עקב אי־תשלום חוב / מזונות *

לכל שוטרי משטרת ישראל באמצעות משטרת הנכם מצווים בזה לתפוש ולמסור לבית הסוהר את החייב:

שם המשפחה: [illegible] | שם הפרטי: יולי | שם האב: | סוג מספר הזהות: [illegible] | סוג: | מספר: 5323 35

המען המלא: שפה 26 רמב"ם

עקב אי־תשלום חוב/מזונות* בסך 3000 שקל לזוכה [illegible]
בלשכת ההוצאה לפועל בירושלים, שזמנו פרעון [illegible]
על סקיר [illegible] והסוהר לקבל את האסיר הנ"ל ולהחזיקו במאסר לתקופה של [illegible] ימים
שתצטבר לכל תקופת מאסר אחרת שהוטלה עליו. אפשר לאסרו בכל שעות היום והלילה.
[illegible]

ניתן בתחילת ידי החתם: 13.7.87
השנה | החודש | היום | פיסוס / חתם / חתימת ההוצאה לפועל

פקודת המאסר
„עקב אי תשלום חוב...״

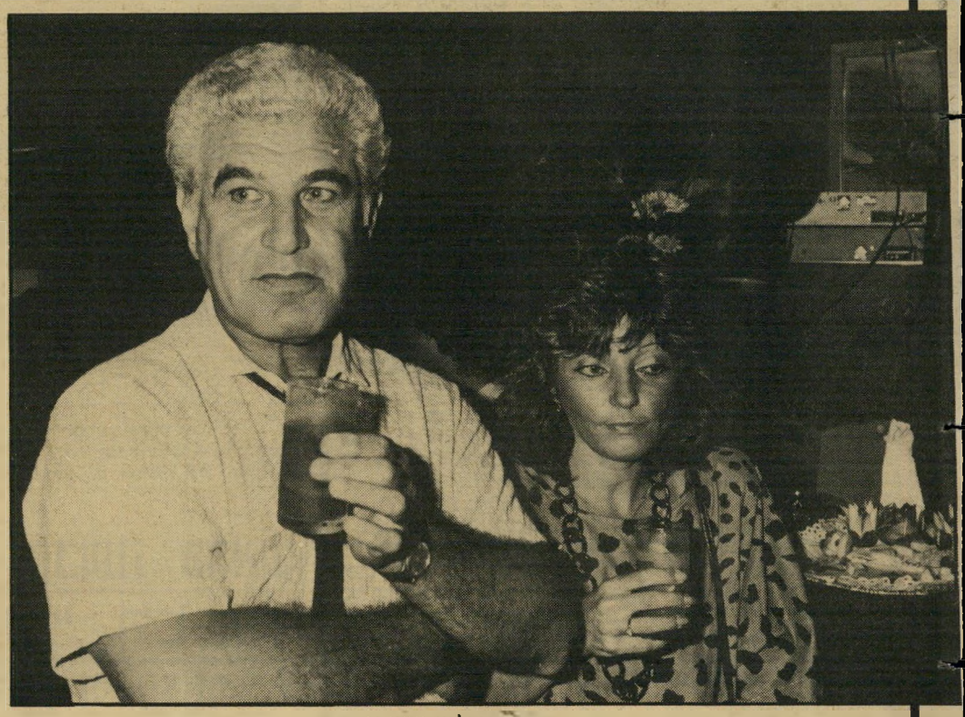

רחל אבני, העולם הזה

ד״ר נודלמן ואשתו
„בסיביר, מילה זו מילה!״

„השגתי צו־מאסר. ובעוד שאני מהסס אם להפעיל את הצו או לרחם עליו ולהגיע איתו להסדר כלשהו, הוא התקשר איתי וקילל אותי, אמר שיפוצץ את הבית שלי ושאני גמור וקבור. אז החלטתי להפעיל נגדו את פקודת־המאסר!״

הזיעה הלוהטת הקצינה סיכסוך ותיק. בבת־אחת פרץ לכותרות והפך את שני היריבים לשונאים־לעד, שמעתה ועד עולם ייזכרו בציבור כמי שהיכו ורבו וצעקו בקיץ חם אחד.

הסיכסוך ישן־נושן. ויותר משהוא נעוץ בבעלי־הריב, הריהו חלק של ההוויה הישראלית, המשלבת קפדנות מערבית ורשלנות מיזרחית. „יהיה בסדר״, שאינו מעוגן בדבר, לעומת הדרישה הדקדקנית לעמוד בכל הת־חייבות.

היריבים: הד״ר יולי נודלמן, רופא, יועץ במרכז ארצי לייעוץ רפואי, עולה מברית־המועצות, מול יוסי קריים, עורך הירחון פרוזה ובעל הוצאת־ספרים, יליד אלכסנדריה שבמצריים.

גירסת הד״ר נודלמן, בעל־החוב: „יוסי קריים חתם איתי על חוזה להוצאת ספרי, הקטל ברפואה. הוא התחייב להוציא אותו בינואר 1985, ולא הוציא. בכל פעם שנפגשתי איתו אמר: ׳מחר הספר ייצא. תבוא בעוד שבוע, והספר יהיה מוכן. מה אתה רואג? יהיה בסדר!׳ וכלום לא קרה.

„אני גדלתי בסיביר. שם מילה זו מילה. הסיבירים נהרגים ורוצחים בגלל מילת־כבוד. וכאן בלגאן גדול. 16 שנים אני בארץ, ועוד לא התרגלתי למצב הזה. מילה זו לא מילה. מבטיחים ולא מקיימים. כל פעם שזה קורה לי, אני מתרגז מחדש. אם זה קורה בין חברים, אני פשוט מנתק את הקשר. עם קריים היה לי הסכם כתוב וחתום. החלטתי שלא לוותר. לא להיכנע למנ־טליות הישראלית!״

אחרי כמה חודשים של לך־ושוב העביר נודלמן את כתב־היד להוצאת הנגב. בפברואר 1986 יצא הספר לאור. במקביל, הגיש תביעה על עוגמת־הנפש, שנגרמה לו, לבית מישפט השלום בירושלים. באפריל 1986 ניתן פסק־הדין: קריים ישלם לנודלמן 12 אלף שקלים חדשים. בינתיים תפח החוב והגיע ל־19.220 ש״ח.

„הוא לא שילם. חודש אחר־כך הוא נעצר על־ידי ההוצאה לפועל. באותו יום הוא שילם לי 3000 שקלים במזומן, ונתן לעורך־הדין שלי צ׳ק על 6000 שקלים. הצ׳ק חזר. השגתי נגדו צו־מאסר. ובעוד שאני מהסס אם להפעיל את הצו או לרחם עליו ולהגיע איתו להסדר כלשהו, הוא התקשר איתי וקילל אותי, אמר שיפוצץ את הבית שלי ושאני גמור וקבור. אז החלטתי להפעיל את פקודת־המאסר.״

פגישת־בירור

יוסי קריים, נמוך־קומה, שיערותיו עבותות, דמות ידועה בחוגי הבוהמה התל־אביבית. סופרים ומשוררים צעי־רים יותר ופחות משחרים לפתחו, מקווים שיוסי יגיד: „יהיה בסדר.״ והוא אומר. ואחר־כך שוכח.

איש אינו נפגע. כולם ישראלים. גם המו״ל. גם המשוררים. מבינים זה את שפתו של זה. כי הרבה מילים התפזרו כך, בלי שאיש התייחס אליהן ברצי־נות.

„הד״ר נודלמן הגיש נגדי תביעה מישפטית,״ הוא אומר בשמץ של תימהון. „אני לא יודע איפה, ואני לא יודע למה. לא ידעתי שמתנהל נגדי מישפט. לא השתתפתי בישיבות. נראה שזה משהו הקשור בעוגמת־נפש.

„אבל איך יכולתי להוציא את הספר? חיכיתי שהוא יביא לי הוכחות להאשמות הפזורות בספר. הוא לא הביא. לכן עיכבתי את הוצאת הספר. אחר־כך החזרתי לו את כתב־היד. ופיתאום נתבעתי לשלם לו כסף. מה פיתאום? למה אני חייב לו כסף? הסכמתי לשלם לו רק 3000 שקלים. שילמתי, ובאותו זמן הפקדתי צ׳ק של 6000 שקל כפיקדון. לתדהמתי הצ׳ק הוגש לגבייה. נתתי מייד הוראת־ביטול.

(המשך בעמוד 40)

שרה לייבוביץ ■

רחל אבני, העולם הזה

עורך קריים (משמאל: השחקן יעקוב בן־סירה)
„השוטרים לא אוהבים אנשי־בוהמה!״